

Een kleine PINPAS historie

In 1983, starten de eerste voorbereidingen voor een nationaal EFTPOS systeem. (EFTPOS = Electronic Fund Transaction - Point of Sale: elektronische giro-overboeking direct bij het verkooppunt. Een betaalautomaat).

De Postbank heeft - door de inbreng van de Gemeentegiro Amsterdam - al flink wat ervaring met elektronische geldsystemen en kiest voor een ISO protocol voor debetkaarten. (ISO = International Standard Organization, protocol = een stel afspraken over hoe de verschillende apparaten met elkaar communiceren).

Dit voorstel wordt voorgelegd aan de andere banken, die dit echter weigeren toe te passen: "Het was niet ontwikkeld door een financiële instelling en het week af van het protocol voor creditkaarten". (Bij een debetkaart wordt het geld direct van de rekening afgetrokken, bij een creditkaart ontstaat tijdelijk een schuld en wordt het bedrag pas in een later stadium van de rekening afgetrokken).

De banken kozen voor een Belgisch systeem gebaseerd op een creditkaart protocol.

Hierdoor kreeg de eerste terminal waarmee 'aan de kassa' kon worden betaald, dubbele software en dubbele verbindingen met zowel de computers van de Postbank als van de andere banken.

Een dergelijk ingewikkeld systeem vraagt om vertragingen, en het project van de Postbank en de andere banken liep dan ook voortdurend vertraging op.

De Postbank bleef overtuigd van de juistheid van het door haar gekozen protocol. Immers, met dit protocol was men in elke situatie zeker van de stand van zaken van elke transactie. Er onstonden geen zogenaamde 'zwevende transacties'. Dergelijke situaties, die wel konden ontstaan bij creditkaarten, konden pas na dagen worden geëffectueerd.

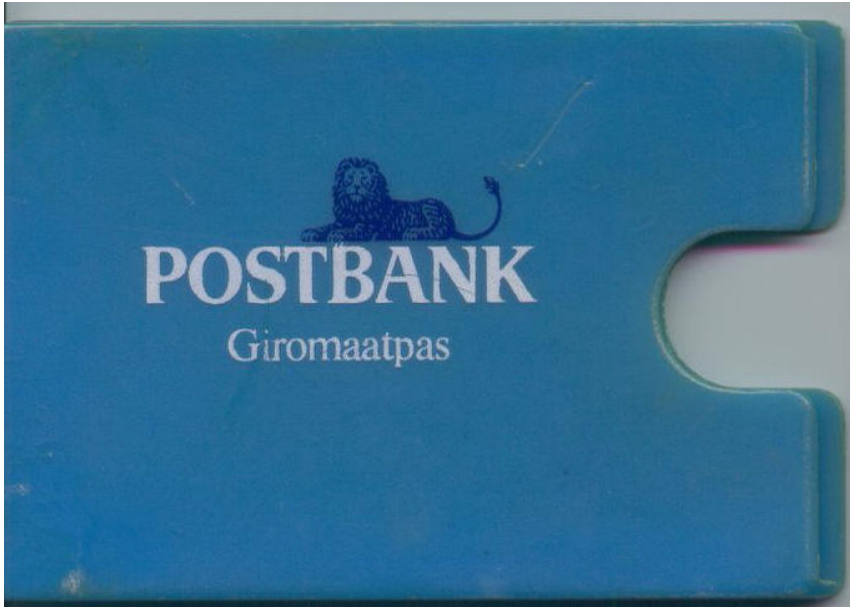
De Postbank besloot om samen met Shell een tweede project te starten, gebaseerd op de eigen infrastructuur. Dit project kwam een paar maanden na het eerste project in de lucht.

Albert Heijn raakte er vervolgens al snel van overtuigd dat betaalautomaten bij de kassa's goed zouden zijn voor de klandizie. Maar daar pastte in de ogen van AH geen aparte bonnetjesprinter bij. De betaaltransactie moest gelijk op de kassabon zichtbaar worden.

De Postbank startte met AH een project (het Pinkas-project) waardoor alleen Postbank klanten bij AH elektronisch konden betalen (1987). Dit was het eerste systeem in Nederland waarbij de POS terminal aan het kassasysteem werd aangesloten zodat de gegevens van de POS transactie 'on line' werden uitgewisseld en op de kassabon konden worden afgedrukt. In 1991 werd dit systeem opengesteld voor de andere banken waaronder de NMB. Nadat Albert Heijn bekeerd was tot elektronisch betalen wilden alle grote MKB'ers ook aan de betaalautomaat. Het Albert Heijn Pinkas project had voor die doorbraak gezorgd.

Na deze projecten was het duidelijk dat een betaalbare betaalautomaat vereiste dat een systeem met dubbele verbindingen, protocollen en netwerkcomputers moest worden vervangen door een systeem waarbij iedere terminal verbonden werd met één centrale computer die de transacties vervolgens kon doorsturen naar de verschillende financiële instellingen. Hiervoor werd BeaNet in het leven geroepen. Nu werden de specificaties voor de werking van dit centrale systeem in broederlijke samenwerking tussen alle banken (inclusief de Postbank) opgesteld. Het transactieprotocol van de Postbank werd alsnog als basis genomen. Het had nu zijn betrouwbaarheid wel bewezen.

Arend Jan Reijers en John Gigengack

POSTBANK
Giromaatpas